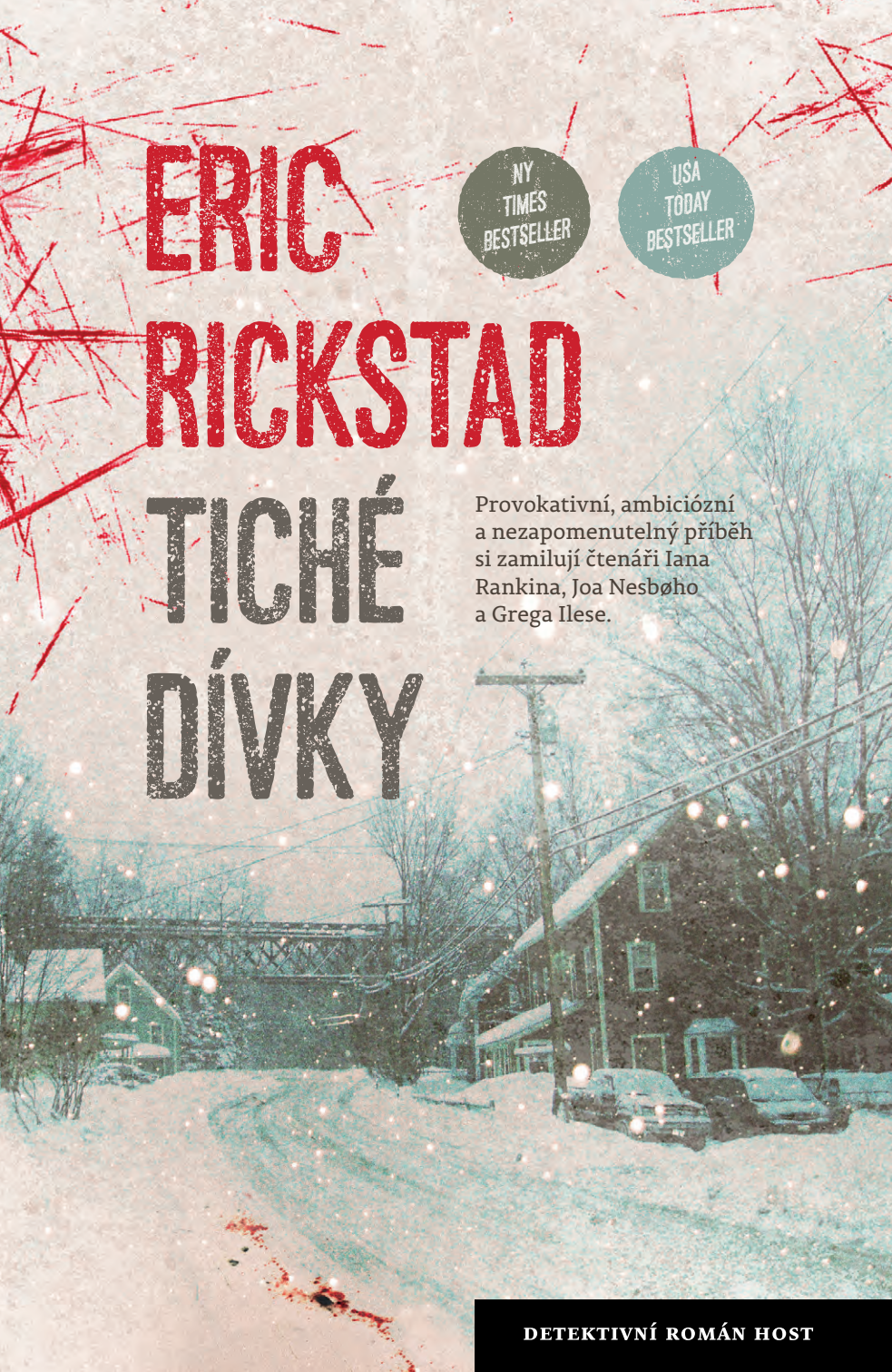

ERIC

NY
TIMES
BESTSELLER

USA
TODAY
BESTSELLER

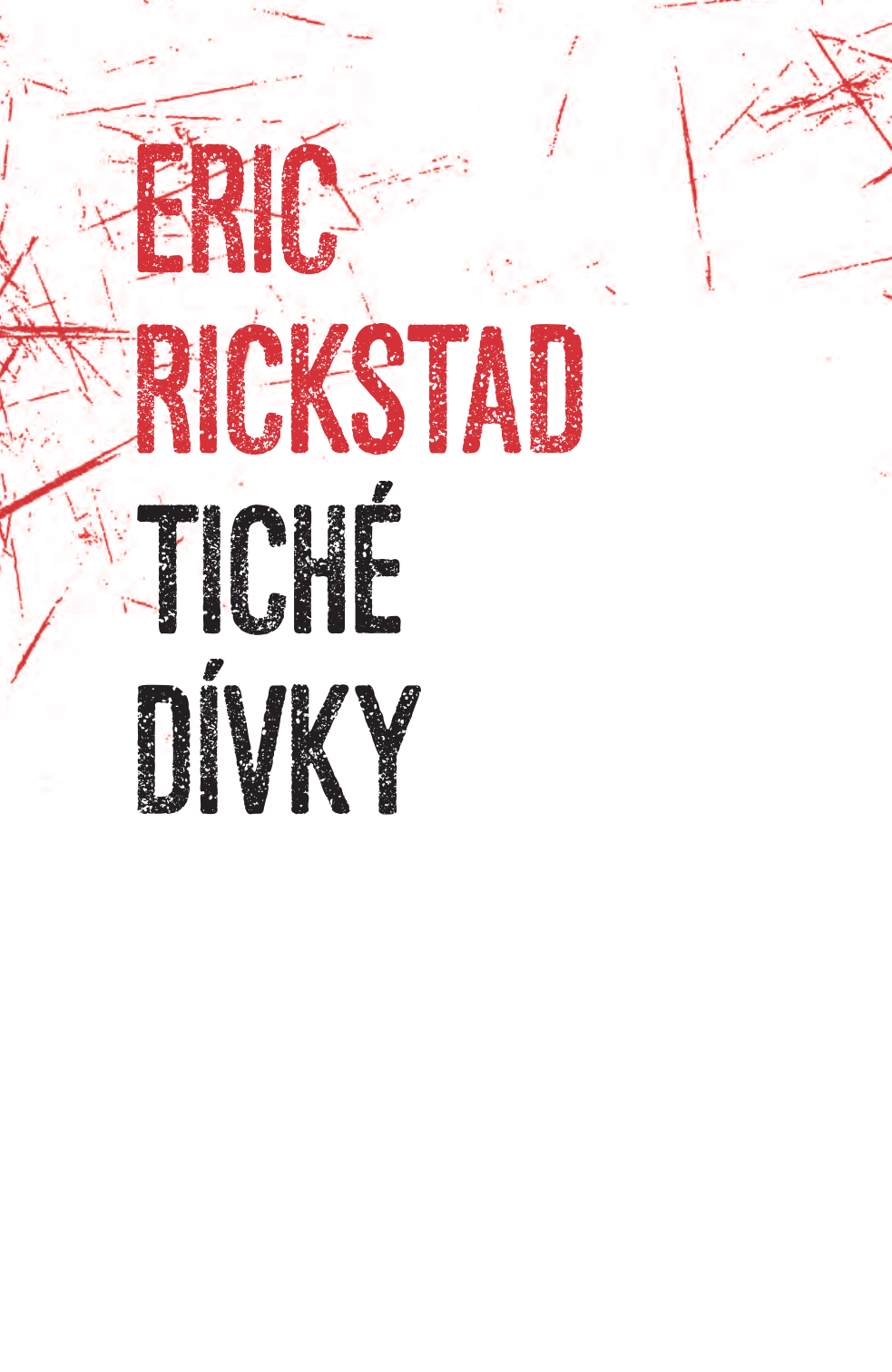
RICKSTAD

TICHÉ DÍVKY

Provokativní, ambiciózní
a nezapomenutelný příběh
si zamilují čtenáři Iana
Rankina, Joa Nesbøho
a Grega Ilse.

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

The background of the entire image is white, covered with numerous thin, red, scratch-like lines of varying lengths and directions, creating a distressed or grungy texture.

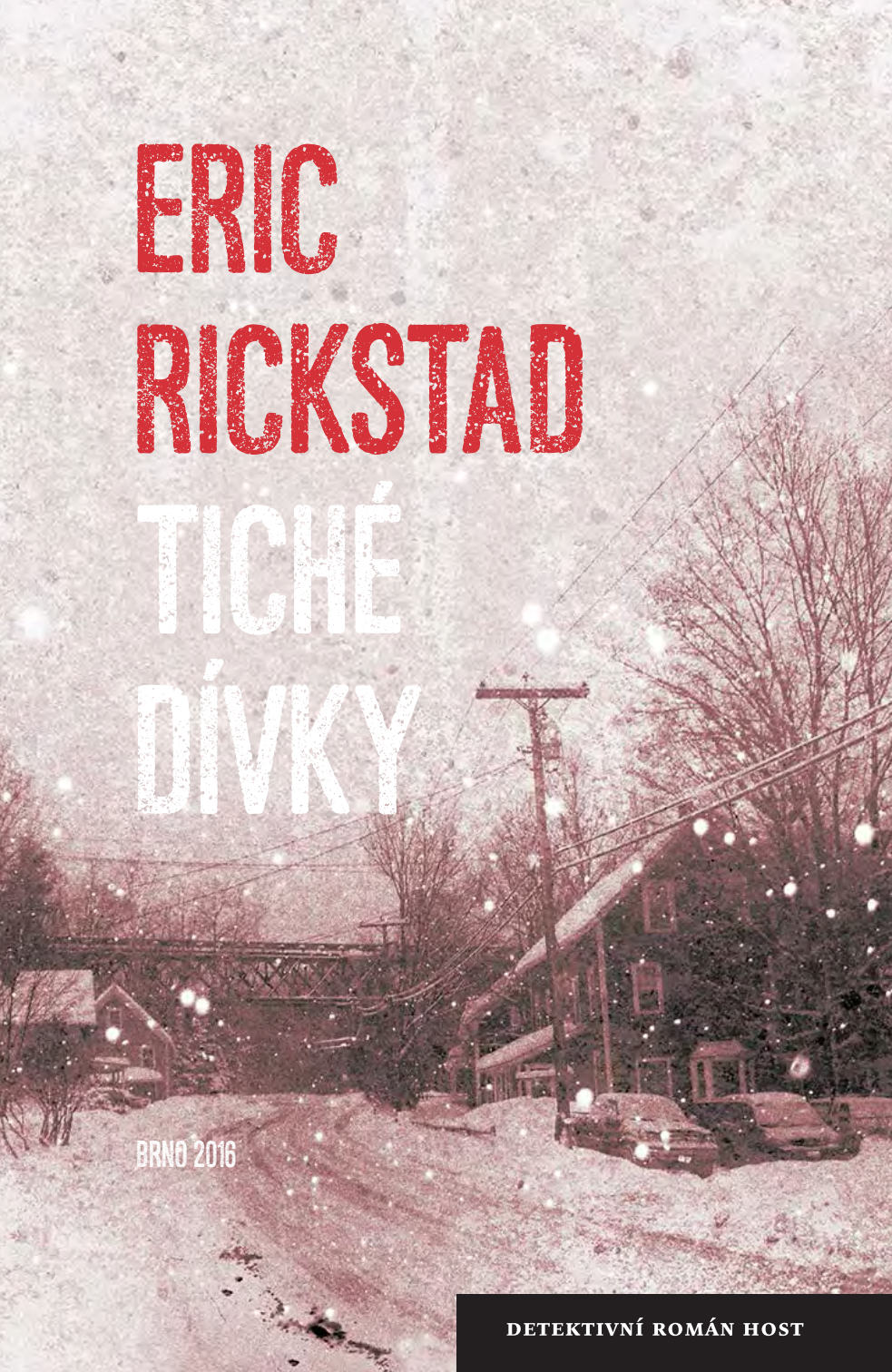
ERIC

RICKSTAD

TICHÉ

DÍVKY

**ERIC
RICKSTAD**

**TICHÉ
DÍVKY**

BRNO 2016

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Copyright © 2014 by Eric Rickstad
Cover photo credit: Snowing 01 by Tom Hilton
(www.flickr.com/photos/tomhilton/3171056936/),
CC BY 2.0, modified
Translation © Vratislav Kadlec, 2016
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-862-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-863-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-864-3 (Formát MobiPocket)

Mé ženě Meredith

31. ŘÍJNA 1985

V tlumeném světle verandy vypadala děsivá maska dítěte opravdově, jako by se roztavená guma rozlila nebožátku po lebce, kůže pod ní se rozpustila a zanechala rysy tváře odporně znetvořené.

Žena zalapala po dechu a ucukla, mísa s cukrovím jí málem vyklouzla z rukou. *Co je to za matku, že nechá malé dítě nosit něco tak morbidního?* podivila se. *A kde má to děcko vůbec rodiče?* Bydlela v lepší čtvrti, rodiče sem děti občas přivezli autem a pak čekali za volantem, usrkávali pivo z plechovky a povzbuzovali své ratolesti, ještě moc malé na Halloween: *Tak jen si utíkej pro bonbony. Vezmi mamce pořádnou hrst.* Tentokrát však žádné dospělé ani vůz ve stínu u obrubníku neviděla.

Sehnula se, aby si dětskou masku lépe prohlédla.

„A za kohopak to vlastně jdeš? Co máš bejt?“

„Mrtvej.“

Dítě mělo pisklavý, zastřený hlas, ze kterého se nedalo určit pohlaví.

Žena si masku prohlížela, nedokázala však říct, kde končí a kde začíná dětská tvář. Zdálo se, že kolem upřených očí není žádná škvíra – duhovky stejně černé jako zorničky, vlhké a zvířecí, se vznášely v nezvykle velkém bělmu.

„Jde z tebe pořádný strach,“ řekla žena.

„Z tebe jde strach,“ prohlásilo dítě tlumeně.

„Ze mě?“ podivila se žena.

Dítě přikývlo. „Seš stvůra.“

„Opravdu?“

„Hmmm.“

Žena se zasmála, ale smích jí rychle odumřel v hrdle a místo toho se jí v krku vzpříčil náhlý, nevysvětlitelný děs. Pohlédla dítěti přes rameno, na ulici, která byla najednou klidná, tichá a temná. *Kde jsou všechna ta děcka, co byla ještě před chvílí celá divá po sladkostech?*

„Žádné nestvůry nejsou,“ řekla.

„Chm. Jsou.“

„Říkal kdo?“

„Máma.“

„Jo? A kdopak je tvoje máma?“

„Ty.“

„Aha. A kdo ti řekl, že jsem tvoje máma?“

„Máma.“

V hrudi jí vzkypělo něco odporně slizkého. Strach. Iracionální. Ale čím dál silnější. Jako by jí žilami proudila elektřina. Sáhla za sebe a nahmátla kliku, ve spáncích jí hučela krev.

Nějaké dítě zaječelo. Žena sebou trhla a zahlédla pár dětí v černých pláštěnkách, které propluly po chodníku a opět se rozplynuly ve tmě.

Počkejte! Vraťte se! chtělo se jí křičet.

Znovu pohlédla na dítě před sebou. Něco teď drželo v ruce: něco lesklého. Nůž. Čepel byla dlouhá a úzká. Zlá.

Žena před sebe strčila mísu s cukrovím.

„Vezmi si, kolik chceš,“ zachroptěla, „a běž.“

Černé oči dítěte se na ni upřeně dívaly.

Zahlédla stříbrný odlesk ostří a dítě jí vrazilo nůž do břicha.

„Ježiši!“ vykřikla. „Ty malej ha...“ Ale nedokázala větu dokončit. Bolest ji rozťala a obrátila naruby. Klika jí vyklouzla z dlaně a mísa s cukrovím zařinčela na podlaze verandy.

Panebože.

Chytila se za břicho – bála se podívat – a cítila, jak jí mezi prsty prosakuje lepkavé teplo.

Čepel nože jí projela skrz ruku a ona zaskučela bolestí. Dítě bodlo znovu, vrazilo ženě nůž těsně nad pásek džín a šklublo jím vzhůru.

Panebože.

Vždyť ono ji...

...rozpáralo.

Zapotácela se nazad a zhroutila se do předsíně.

Dítě vstoupilo dovnitř a s tichým klapnutím za sebou zavřelo dveře. Jeho tvář se vznášela nad ní. Žena se natáhla a sevřela pružný povrch masky. Zabrala. Maska nešla dolů. Zaťala do ní prsty. Zaryla do ní nehty. Maska se napnula. Nůž řízl. Žena se sápalá po masce a lapala po dechu. Dítě mělo pravdu.

Nestvůry existují.

22. ŘÍJNA 2011

Z krve na rukou Franka Ratha stoupala v chladném říjnovém vzduchu pára. Přehodil jeden konec provazu přes trám ve stodole, druhý konec přivázal ke kolíku od rajčat, na kterém byly napíchnuté nohy vykuchaného zvířete, a škulbl.

V kříži mu vybuchla bolest, jako by ho tam někdo zasáhl sekerou. Klesl na kolena a mrtvý jelenec se v kaluži vlastní krve svezl zpět na zmrzlou zem.

Rath chvíli zůstal nehnutě klečet, zvolna dýchal nosem a počítal od deseti do jedné. *Erector spinae*. Naučil se ten latinský výraz, když si krátil dlouhý podzim v ordinaci doktora Rankina a prohlížel si anatomický model.

V kapse u košile mu zavibroval mobil. Rath doufal, že je to Rachel. Bylo to už sedm týdnů, co odjela na svůj první semestr na Johnsonově státní, a za tu dobu se v Rathově srdci uhnízdila osamělost. Dům se zdál mrtvý a bez života, po ránu se neozývalo bzučení Rachelina fénu a utichlo neustálé pípání textových zpráv, když třeba jen na vteřinu nechala telefon bez dozoru na kuchyňském stole.

Rath se pro mobil natáhl, ale bodající bolest ho přiměla, aby si lehl na záda a předvedl nemotorné vychýlení páneve. Doktor Rankin ho poslal k nějakému šílenému fyzioterapeutovi a ten mu naordinoval hromadu ponižujících

cviků jak pro hadí ženu, u kterých měl Rath pocit, že se snad posere. Rozhodně se hodily spíš pro nějakou bohatou domácí paničku, která by je mohla provádět v oblacích páry a přitom poslouchat *didžeridu*, než pro někoho, kdo se obvykle nejvíc protáhl, když sahal na horní polici pro šestnáctiletou whisky Lagavulin a čokoládové sušenky.

S hekáním se postavil.

Neznepokojovala ho ani tak bolest samotná, jako fakt, že se objevila bez zjevné příčiny. Jednou ráno se prostě probudil a cítil se, jako by mu někdo udělal díru do zad a utrhl *erector spinae* od páteře.

Podíval se na jelence. Měl by ho pověsit. Nejdřív jelenec, pivko nakonec. Pivko nebo tři.

Rathův mobil zabzučel: Harland Grout.

Grout osaměle vedl detektivní oddělení chudokrevné canaanské policie a byl to zelenáč zelenější než žába čerstvě vytažená z vody. Taky hrál s Rathem šipky. A především měl silná mladá záda, která se skvěle hodila ke zvedání mrtvých jelenců.

Rath hovor přijal. „Jo. Zrovna tu zkouším pověsit jelence. Možná by sis chtěl vysloužit karton piva a...”

„Na silnici číslo patnáct je auto,“ ozval se Grout.

„Tak za takhle přesný informace a dvacet kanadskejch babek bys za čarou v Richelieu u Zkažený holky dostal klínovej taneček.“

„Jo,“ řekl Grout a Rath v jeho hlase zachytil vážný tón, kvůli kterému svého vtípku okamžitě litoval.

„Tak co je?“ zeptal se, vybelhal se ze stodoly a opřel se o blatník starého džípu, international scoutu ze čtyřiašedmdesátého, který vypadal, jako by ho někdo udržoval v chodu už od dob, kdy byl Lincoln ještě whig.

„To auto je podle všeho opuštěný.“ Grout se odmlčel a počkal, až přejde šumění a bude mít zase trochu lepší signál. Tady nahoře u hranic s Kanadou mohl jet člověk pět set mil a nenarazil na jediný stožár s vysílačem mobilního signálu. Bůh žehnej Vermontu. Nebo taky ne. „A patří dceři sestřenice mojí ženy.“

„A do prdele,“ řekl Rath a zašmodrchané větve rodinného stromu se ani nepokoušel rozmotat.

„Je jí šestnáct.“

„A do prdele.“ Rath se svalil na kapotu džípu. „Myslíš, že se něco stalo?“

Že se něco stalo. To byly dost eufemistické kecy na to, jaké obrazy – a nebyly to pěkné obrazy – vytanuly Rathovi na mysli, jakmile slyšel o pohřešované dívce.

„Těžko říct,“ odpověděl Grout. „Zrovna mi to volali. Když jsem telefonoval její mámě, dělala si starosti. Prej od ní už pár dní nemá žádný zprávy a poprosila mě, abych se na to mrknul.“

„A proč voláš mně? Ta holka je nezletilá, můžeš to rovnou šetřit jako nezvěstnou osobu.“

„Byla zplnoletněná.“

„A do prdele,“ řekl Rath znovu. Potřeboval by trochu zapracovat na svém repertoáru vulgarit.

Pokud nebylo naprosto zřejmé, že jde o násilný zločin, muselo uplynout sedmdesát dva hodin, než mohlo začít oficiální pátrání po nezvěstném dospělém. A podle vermontských zákonů byla zplnoletněná dívka, i když jí nákrásně bylo šestnáct, zkrátka dospělá. Nedávalo to smysl. V šestnácti byla přece ještě *dítě* a každý dospělý, který se na ni podíval a viděl něco jiného, byl buď naivní trouba, nebo úchyl.

„Teď tam jedu,“ pokračoval Grout. „Podle toho, co zatím víme, je to auto prázdný a ta holka akorát někde randí nebo se nakvartýrovala k nějaký kámošce. Nebo tak něco. Už tam míří Sonja Testová – ve svém volnu, vykašlala se totiž na sobotní trénink a teď šlape na pedály, aby byla co nejdřív *in situ*. Což je samo o sobě nejspíš proti předpisům. Ale velitel Barrons bude ještě tři dny rybařit někde na Bahamách a...“

„Ten parchant,“ utrousil Rath. Když Rath v devadesátých letech působil tři roky jako detektiv u státní policie, Barrons býval jeho nadřízený. Byl to výjimečný policista a ještě lepší rybář. Rath si nebyl jistý, kvůli čemu ho víc nesnáší a co z toho mu víc závidí.

„No,“ řekl Grout, „takže si můžu leccos dovolit, ale zas nechci, aby mi Barrons, až se vrátí, ušmik koule a dal si je do nálevu. Ta holka je vlastně z rodiny – kdyby to vypadalo jako protekce nebo neodůvodněný vynaložení prostředků, a ta holka by se přitom jenom někde flákala, tak bych byl v pěkném průseru. Zrovna když to vypadá, že se bude navyšovat rozpočet, a je tu šance na povýšení. A zároveň...“

„Vyser se na předpisy,“ přerušil ho Rath. Ta kombinace hlásek se dobře odsekávala. *Ale jaký povýšení?* Jestli chtěl Grout u policie vyniknout, měl dát na Rathovy rady před pár lety a jít ke státní. Teď by nemusel prosit Ratha o pomoc. Grout by měl situaci vzít do vlastních rukou, bez ohledu na následky – předpisy nesmí člověku bránit, aby udělal správnou věc. Rath věděl, že jestli chce Groutovi a jeho kariéře opravdu pomoci, měl by ho donutit, aby na to přišel sám – pak by se vidělo, jestli ho Barronsův žárlivý zocelí, nebo spálí na prach.

Ale byla tu ta nevěstná dívka. Ta byla důležitější než jakákoliv kariéra.

„Hodila by se mi tvoje pomoc,“ řekl Grout. „I kdyby z toho byl oficiální případ, pořád to bude jenom nezvěstná osoba, a pokud se z toho nevyklube něco jiného, bude to mít nízkou prioritu.“

Něco jiného.

Slunce se zabodávalo do sněžného povlaku, který napadl přes noc, sníh rychle tál, ze střechy stodoly kapala voda a odtikávala na rezavém plechu, který byl opřený o stěnu už někdy od doby ledové.

Rath si zapálil cigaretu a natáhl kouř. Akorát se mu z toho třásly prsty a ztrácel čich. Měl by se vrátit ke žvýkacímu tabáku.

Displej mobilu se rozsvítil příchozím hovorem: Stan Laroche. Rath to nechal plavat.

„Kde přesně je to auto?“ zeptal se Grouta.

Grout mu odpověděl a Rath odhodil cigaretu na hromádku sněhu, kde chvíli se syčením dohasínala. Ukončil hovor a ohlédl se k mrtvému jelenci na podlaze stodoly.

„Dneska ne, kámo.“

Trhnutím zavřel vrata, aby se dovnitř nedostali kojoti, kteří se po setmění ochomýтали kolem – měl nepříjemný pocit, že bude pryč dlouho do noci.

V kuchyni si vydrhl ruce lávovým mýdlem, voda smíchána se zvířecí krví vytvářela růžovou pěnu. V jeho starém *erectoru spinæ* stále doutnal uhlík bolesti. Rath sáhl do mrazáku pro ledový obklad, vzpomněl si, že ho nechal v posteli, kde už nejspíš dávno roztál, a vytáhl tedy aspoň balení mraženého hrášku. Z linky vzal lahvičku vicodinu, hodil do sebe dvě tablety a půl lahve piva Molson Golden, které zůstalo ve dřezu z předchozího večera, a potom si poslechl Larocheův vzkaz: „Nazdar, tady Laroche. Brnkni mi.“

Laroche. Pan Vězeňská služba – bezpochyby volá, aby se vykroutil z šipek a jeho žena si mohla vyrazit s holkama na karaoke nebo lepit nějaká pošahaná alba. Nejspíš. Rath měl podezření, že je v tom nějaký chlap. Vzkaz smazal. Jen ať se Laroche vycuká.

V džípu si nacpal sáček s hráškem za záda a trochu si oddechl, protože se mu alespoň maličko a dočasně ulevilo. Otevřel sytič a pak stařenku nahodil. Měla najeto 350 670 mil, děravé těsnění a špatné tlumiče, ale pořád tvrdohlavě držela pohromadě. Na rozdíl od Ratha.

Rath jel po prašné cestě na sever, kolem mohutného, strmě se zvedajícího žulového úbočí canaanského Monadnocku, který náhle bez varování ustupoval rovinatým polím a připomínal tak útesy Fundy Escarpment přilepené k pobřeží Atlantiku; v tomhle státě plném omletých, věkovitých hor, které se jen pozvolna svažovaly k úpatím a krůček po krůčku klesaly k jezeru Champlain na západě a k řece Connecticut na východě, šlo o geologickou anomálii.

Jako kluk byl Rath touhle zvláštností fascinován, a zatímco sestra spala ve vedlejší posteli, celé noci se krčil pod peřinou okouzlen knihami o deskové tektonice, sopkách a žhavém zemském jádru. V roce 1862 vyoral jeden farmář na nedalekém poli velrybí kosti; jedenáct tisíc let před tím, než nejznámější tesař na světě údajně vstal z mrtvých, odtud ustoupily ledovce, na jejich místo se nahrnul Atlantik a vytvořil paratropické moře, sahající po tři tisíce let až na sever k řece Svatého Vavřince a na západ k Ottawě. Proto ty velrybí kosti. V raném mládí byl Rath přímo posedlý přírodními silami a tím, jak utvářejí okolní svět. Jak stárl, jeho zaujetí se přeneslo od násilné podstaty přírody k podstatě násilí a on začal přemýšlet, jak násilí zamezit.

Zahnul severně na silnici č. 15 do Kanady, zapálil si cigaretu a přemýšlel o zmizelé dívce.

Horské lesy vpředu zářily krásou umírajícího podzimu. Lidé jezdili přes půl zeměkoule, aby se na jejich nedostižné půvaby podívali z dálkových autobusů Petera Pana.

Turisté z přilehlých států, ti prchající z Bostonu a svišící v bavorácích po mezistátní dálnici I-89, ti plující v terénních volvech na sever po I-91 z Connecticutu i ti šinoucí se na jih z Montrealu v jaguarech řady XJ, ti všichni se nechávali konejšit pastorální idylou, pastvinami mléčných farem a černobílými skvrnami holštýnek rozesetých kolem, stáčírnami sirupu úhledně se krčícími mezi javory a obchůdky se smíšeným zbožím, natřenými „stodolovou červení“, aby připomínaly původní odstín rzi z devatenáctého století.

Jakmile výletníci dorazili do kraje, kde byly billboardy zakázané coby urážka přírodní estetiky, rozvalili se ve vyhrátých kožených sedadlech a osvobození od šedi velkoměsta si užívali lázeň klidu jako vystřiženého z obrazů Normana Rockwella. Stáhli okýnka a nadechli se svěžího horského vzduchu, posílení a opojeni okolním prostředím a závanem stesku po minulosti, kterou sice nikdy neprožili, ale přesto ji náhle cítili na jazyku. Tady byl vzduch sladší. Tady se cítili naživu. V bezpečí.

V bezpečí. Rath si odfrknul a zády se přitiskl na tající hrášek. Nikde nebylo bezpečno. Pro nikoho. Násilí číhalo po celém světě a nejčastěji ho měli na svědomí dobře známí pachatelé. Číhalo mezi nejbližšími, v rodině, děsivé a utajované.

Vždycky se divil, proč lidé, které na venkově vyslychal poté, co se odehrál nějaký strašlivý zločin, pokaždé říkají: „Nikdo by nečekal, že se tady stane něco takového.“ Jako by se násilí jen zapomnělo držet uvnitř nějakých jasně stanovených hranic.

Rath zrovna projížděl úsekem, který se každoročně objevoval mezi *Deseti nejkrásnějšími podzimními projíždkami* v *New York Times*, ale místním byl spíš znám jako „vražedná silnice“: Gabe Hoyt tady zastřelil svého bratrance. Hoyt naboural s kamionem, zrovna když oba seděli uvnitř a hádali se kvůli jedné ženské. Jak se tak bratranec potácel pryč, Hoyt vytáhl z kastlíku pětačtyřicítka a střelil ho do hlavy. Potom zazmatkoval a přejel kamionem bratrancovu lebku, protože měl za to, že tak ukryje důkazy. Na nadráťovaného vidláka vcelku slušný plán. Na silnici byla v těch místech dodnes patrná krvavá skvrna – tmavá čmouha, jaká zbyde, když nákladák se dřevem srazí vysokou.

Rath oklepal popel z cigarety do popelníku.

Loni tu došlo ke vloupání, při němž byli manželé, oba profesori právnické fakulty, spoutáni, mučeni páječkou a ubiti pohrabáčem, kterým krátce před tím upravovali oheň ve vánočním krbu. Patnáctiletí zabijáci si celý čin nahrávali na mobily. Žádný z chlapců se předtím ani náznakem nedopustil násilí. Prostě si jenom tak řekli, že se ulejou ze školy, a cestou je napadlo, že by bylo „dobře zvrhlý“ někoho zabít. Takže... Ťuk ťuk.

Může člověk podobný čin vůbec nějak vysvětlit? Jak jinak ho nazvat než prostě zlo?

Rath potáhl z cigarety. Tabák zapraskal.

A pak tu samozřejmě byli Pritchardovi, zavraždění v pondělí 3. května 1995. To byl známý zločin, kvůli dítěti.

V 16.30, poté co se Laura Pritchardová vrátila domů z farmářského trhu, uložila v patře dítě a začala chystat narozeninovou večeři pro svého mladšího bratra, někdo zazvonil. Bratr se měl s Laurou setkat už na trhu, ale neukázal se. Jako obvykle. Byl někde s nějakou ženskou. Jako obvykle.

Nebral na nikoho ohledy. Laura tedy šla ke dveřím a nejspíš čekala, že to bude on.

Ale nebyl. Byl to muž, který Lauře kdysi sekal trávník. Pan Šikula, co jezdil s rachotinou plnou náradí rachtajícího vzadu na korbě a nápisem na dveřích hlásajícím KALKULACE ZDARMA. Ned Preacher. I když to není jméno, které tehdy používal.

Laura byla určitě překvapená, že ho vidí. Ne snad proto, že to nebyl její bratr, ale protože Ned se o šestnáct měsíců dříve vypařil z města a nechal tu šek na sto padesát dolarů. Možná si myslela, že si ho konečně přišel vyzvednout.

Rath byl na místě činu první a v následujících letech se často pokoušel představit si, co se asi tak mohlo u těch dveří odehrát. Našel je otevřené, za nimi se do koberece vpíjela kaluž krve a také na zdech byly skvrny a cákance jako na nějakém morbidním Pollackově obraze.

Laurino tělo leželo pod schody v poněkud nedůstojné poloze: nohy měla nepřírozeně složené pod sebou, rozdrásanou tvář obrácenou ke straně, jakoby v hanbě. Luxusní koberec ode zdi ke zdi, kdysi bílý jak čerstvě padlý sníh, byl nasáklý její krví tak, že čvachtal pod nohama. Laura měla zlomený vaz a byla brutálně znásilněna pomocí nástrojů, které nepatřily do mužské anatomie – ačkoliv bylo prokázáno, že i na tu došlo.

Rath se ještě teď otřásl a naskočila mu husí kůže.

Zlomený vaz Lauru zabil, ale zřejmě by beztak rychle vykrvácela, protože zásah nožem jí přetěl horní dutou žílu a přerušil proud odkysličené krve z mozku do pravé síně srdeční.

Tělo Daniela Pritcharda zakrývalo hrud' jeho ženy, jako by se ji i po smrti pokoušel chránit. Výjev jako z nějaké

zvrhlé variace na *Romea a Julii*, v níž kdosi herce z jakéhosi temného popudu oddělal.

Preacher se schovával za dveřmi a bodl svou druhou oběť v okamžiku, kdy vešla. Nůž vnikl do těla mezi třetím a čtvrtým žebrem, prošel ocasatým lalokem jater a jaterní tepnou. Při obraně Daniel utrpěl další čtyři rány na dlani pravé ruky – palec mu zůstal viset jen na kousku kůže – a dvě rány mu vrah zasadil zezadu do krku. Obě pronikly zadní zevní hrdelní žilou pod řemenovým a trapézovým svalem: smrt nastala následkem masivní ztráty krve.

Ještě teď ta představa vrhala do Rathovy duše stín a zanechávala mu na jazyku hořkou železnatou pachut'. Ještě teď se snažil setřást zoufalství, které mu sevřelo srdce svým odporným, nemilosrdným stiskem.

Stál tam s dvojicí těl u nohou a náhle to zaslechl: nejprve jen prázdnota zlověstného, děsivého ticha. A pak. Tichý zvuk. Skoro neslyšný nářek, jako když přejíždíte prstem po hraně křišťálové sklenice. Zabodl se mu do mozku.

Dítě.

Drápal se přes ta mrtvá těla, klouzal v krvi, nehleděl na důkazy. Vystřelil vzhůru po schodech, prolétl chodbou a rozrazil dveře naproti hlavní ložnici.

Vrhl se ke kolébce.

A tam ležela holčička, křečovitě trásla ručkama a nožkama, jako by byla v jednom ohni, ústa dokořán, ale z hrdla jí vyšel jen ten táhlý ostrý sten, jako vzduch unikající z přiskrceného balonku.

Rath sevřel dřevěné brlení kolébky, až zapraštělo. V přízemí ležela matka dítěte, znásilněná a zavražděná mužem, kterému nebylo znásilňování a vraždění cizí. Laura Pritchardová. Milující manželka. Zbožňující matka. Starší sestra

jediného sourozence, jehož přítomnost by mohla vraždě zabránit, kdyby býval přišel včas, jak slíbil – ale on jako obvykle zklamal, zrovna jako jejich fotřík. On, Lauřin jediný sourozenec, její mladší bratr.

Frank Rath.

Rath se zachvěl, ten den byl stále živý a mrazilo ho z něj stejně jako tenkrát. Vina a ztráta nevybledly ani trochu. A o nic se nezmenšila ani jeho láska k tomu děvčátku.

K Rachel.

Jakmile Rath zvedl Rachel z kolébky, okamžitě pocítil prudkou změnu, nezvratné pohnutí, jako když jedna litosférická deska vklouzne pod druhou; jeho dosavadní sobecký život zmizel pod nezištným životem budoucím, otevřel se v něm hluboký tektonický zlom a zcela změnil jeho vnitřní krajinu. Ukrutný zločin udělal z neteře dceru.

Šest následujících měsíců Rath noc co noc bezesně ležel, kolébku těsně vedle postele, a naslouchal Rachelinu neklidnému dechu, každému vzdechu a zafňukání. Kdykoliv byla holčička příliš potichu, propadal panice, jemně s ní zatřásl, aby se přesvědčil, že je stále naživu, a když se zavrtěla, zaplavila ho úleva. Zvedl ji, přivinul ji k sobě, a zatímco se dávala do nejopuštěnějšího pláče, jaký kdy slyšel, vnímal ťukání jejího dětského srdce a sliboval, že ji ochrání. Myslel si: *Pokud se přeneseme přes tohle období se všemi těmi syndromy náhlého úmrtí kojenců, prudkými horečkami a podivnými nemocemi, tak budeš v pořádku a já už se nikdy nebudu muset takhle bát.*

Ale nebezpečí se dál dobývalo do dívčina života, starosti zapouštěly kořeny v Rathově srdci a rašily z nich divoké a nespoutané květy. Jak Rachel rostla, rostly i Rathovy obavy a nepřestával dávat pozor na osamělé muže postávající

s rukama v kapsách kalhot za plotem dětského hřiště. Na veřejnosti Rath silně tiskl Rachelinu ruku. Jeho láska byla urputná a zvířecí.

Kdyby jí někdo cokoliv udělal...

Chevrolet Monte Carlo s hnědou metalízou z roku 1989, který patřil zmizelé dívce, byl zaparkovaný v nezvyklém úhlu. Zadkem někdo nacouval k polorozpadlému seníku a přitom auto stálo tak blízko u silnice, že předeck vyčníval nad nezpevněnou krajnicí.

Rath s Groutem postávali na kraji vozovky a pozorně si prohlíželi okolí.

Kolem prohučel nákladňák s cedrovými kmeny, zakvílel klakson a závan vzduchu rozcuchal Rathovu černou kšticí.

Grout se vysmrkal do rudého kapesníku. „Auto je hlášený na Mandy Wilksovou. To je ta holka,“ řekl.

Rath věděl, že Groutovi se nechtělo žádat o pomoc. Byli přátelé, hráli spolu šipky a Grout si Ratha vážil. Žádnému mladému muži se nicméně nechce prosit o pomoc. Zvlášť když jde o práci.

„Její matka nahlásila zmizení dneska ráno, když se dozvěděla o tom autě.“ Grout nahlédl do papíru, který držel v ruce. „Šestnáct let,“ řekl. „Naposledy viděna v pátek večer kolem jedenáctý.“

„Kde?“ zeptal se Rath.

„Tam, co myla nádobí. V hospodě U Ztracený hory.“

„Divný.“

„Co?“

„To mytí nádobí. Divná práce pro holku,“ řekl Rath. „Taky jsem jako kluk myl nádobí. Ale holky dycky makaly vepředu.“

„Věci se mění,“ poznamenal Grout.

„Některý ne. Třeba holky se ztrácej pořád.“

„Mohla se někam zdekovat s nějakou kámoškou ze svý svobodný vůle,“ řekl Grout, ale neznělo to moc přesvědčivě. Co se týče podmínek, ve kterých je člověk nucen žít, je zde jeden ošklivý fakt: kdekoliv se vyskytnou nějaké dívky, tam se také nějaké budou ztrácet, vytrženy z tkaniny všedního života jako zbloudilá vlákna a vrženy do obscénních nočních můr stvořených někým jiným. Ve filmech se vytvářelo napětí pomocí policajtů, kteří měli čtyřicet hodin na to, aby dívku našli živou, jako by unesené dívky měly nějaký deadline. Skutečnost ale byla mrazivější: dívka, která zmizela proti své vůli, byla v devíti případech z deseti zabita během prvních tří hodin. Obvykle poté, co byla znásilněna.

„Nikdo tu na nic nešahal?“ ujistil se Rath.

„Já teda ne,“ řekl Grout.

Rath si promnul bradu, prsty stále ještě narudlé od jelenčí krve. „Proč to auto tak hloupě parkuje?“ zamumlal.

Sníh už roztál. Rath si prohlédl zem před sebou a rozvážně vykročil k vozu, jako voják překonávající minové pole.

„Žádný známky toho, že by tu bylo náký další auto,“ řekl Grout. „Žádný stopy po pneumatikách. Sníh je pryč, ale posledních pár nocí docela mrzlo a zem je dost ztuhlá.“

„To druhý auto stálo na silnici,“ prohlásil Rath.

„Jestli tu náký bylo.“

„Bylo.“ Rath hleděl na dlouhý, opuštěný úsek silnice, po které to na sever ke kanadským hranicím byla necelá míle, a potom se podíval k jihu, kde ubíhala silnice stejně tak dlouhá a opuštěná. „Teda pokud nepředpokládáme, že

Mandy vystoupila a rozhodla se jít pěšky, protože ji přepadla nesnesitelná touha procházet se uprostřed noci v mrazivém větru po venkovský silnici. Otisky bot bysme nejspíš taky nenašli.“

Šoural se pomalu k autu a zkoumal terén. Pátrání se podobá tomu, když má člověk hlad, ale ještě neví, na co má chuť. Musíte otevřít ledničku a mrknout se dovnitř, jestli tam není něco, po čem se vám začnou sbíhat sliny: kousek čokoládového dortu, šiška salámu. Když tu věc uvidíte, hned je vám jasné, že přesně tohle jste hledali – ale museli jste ji nejdřív zahlídnout, abyste to věděli. Když Rath stával u otevřené ledničky, matka mu říkala: *Jestli se nemůžeš rozhodnout, co chceš, tak asi nemáš hlad. Zavři tu ledničku.* Jenže matce šlo akorát o účet za elektřinu.

„Co hledáš?“ zeptal se Grout.

„Čokoládovej dort. Nebo štangli salámu.“

Grout zavrtěl hlavou.

Rath se naklonil, aby se podíval dovnitř auta, když vtom na kraji silnice zarachotil bílý peugeot z konce devadesátých let se skvrnami rzi kolem zadních blatníků a zapnutými výstražnými světly.

Vystoupil z něj jednočlenný forenzní tým canaanského policejního oddělení a pomocný detektiv na částečný úvazek v jedné osobě – Sonja Testová. Absolventka univerzity v Dartmouthu, *summa cum laude*, fanatická maratonkyně s odpovídající štíhlou, pevnou postavou; manželka malíře Clauda Testa, autora olejů s motivy divoké zvěře, který se dočkal skromného místního renomé; matka Elizabethy a George, věk šest a tři.

„Pánové,“ řekla Sonja, kývla na pozdrav a ze zadního sedadla vytáhla svoje nástroje.

Sčesala si krátké zrzavé vlasy dozadu, stáhla si je gumičkou a udělala si krátký culík. Potom si přes vlasy přetáhla bílou koupací čepici a na dlouhé, štíhlé prsty navlékla chirurgické rukavice.

Pustila se do práce na chevroletu a Rath se zatím obrátil ke Groutovi. „Tak co máš ještě v tý svojí složce?“

Oba se usadili v Rathově scoutu, papíry rozložené na sedadle mezi sebou.

„Šestnáct let,“ řekl Rath. Byla o rok mladší než Rachel. Měl pocit, jako by spolykal čistič odpadů.

„Těžkej věk,“ prohodil Grout.

„Kterej není? Zplnoletněná. Máš fajn rodinu.“

„Širokou.“

„A s její matkou jsi mluvil osobně?“ zeptal se Rath.

„Letmo. Ráno, potom co se to auto našlo a ona začala mít strach.“

„Kdo ho našel?“

„Lee Storrow. Před svítáním solil silnici. Zavolal na dispečink, nasranej, že to *podělaný auto trčí do silnice*.“

Rath strčil zapalovač do zásuvky v palubní desce. Kdyby kvůli ničemu jinému, nechával si scouta, protože měl zapalovač a pořádný kovový popelník.

„No,“ řekl Grout, „myslím, že spojení mezi osobou, která to auto objevila, a zmizením dívky, která ho řídila, můžeme vyloučit.“

„Jestli ho řídila ona,“ poznamenal Rath.

„Pochopitelně,“ souhlasil Grout, ale Rathovi bylo jasné, že ho ta možnost vůbec nenapadla.

Rath si připálil cigaretu a zhluboka natáhl kouř. Chutnalo to jako chuchvalec ze sušičky, ale stejně cigaretu vycucne až k filtru. Proto se tomu nejspíš říká závislost. Aspoň ne-

měl pusu přísátou k lahvi Jima Beama. Rakovinu plic místo cirhózy. Jak je ctěná libost.

„Co je tu tak srandovního?“ zeptal se Grout, když si všiml záblesku v Rathových očích.

„Já. Jsem idiot.“

„A to ti přijde srandovní?“

„Vždyť říkám.“

„Nemoh bys stáhnout okýnko? Ten kouř...“

„To okýnko nikdo nestáh od doby, co Letterman nosil tenisky,“ prohlásil Rath.

Grout stáhl okýnko na své straně a rozkašlal se.

„Fajn, tak obraťme list,“ řekl Rath a smetl cigaretový popel z hlášení. „Zajímalo by mě...“

Někdo zaťukal na okýnko vedle Rathovy hlavy a Rath se lekl. Upustil si cigaretu do klína, rychle po ní sáhl a strčil ji zpátky do pusy.

Venku stála Sonja s širokým úsměvem ve tváři. Byla to pěkná tvář.

Rath otevřel dveře.

„Jsem hotová se zběžným ohledáním,“ řekla Sonja.

„Neměla byste lidi takhle lekat,“ prohlásil Rath.

„Já ji viděl už z dálky,“ poznamenal Grout.

Rath vystoupil a nervová zakončení v jeho zádech explodovala. Křečovitě se chytil dveří a na čele mu vyrašil pot.

„Zloběj záda?“ zeptala se Sonja a změřila si ho přimhouřenýma očima.

„Dalo by se to tak říct.“

„Je dobrý je nahřát.“

„Můj doktor mi radil led.“

„No tak doktor je tu nejspíš on.“

Rath odcvrnkl cigaretu na silnici a s cuknutím v obličeji se narovnal.

„Tak jak to ve zkratce vypadá?“ zeptal se Grout Sonji.

„Tuny otisků. Jak na ipadu. Nějaký vlasy. Dlouhý, zrzavý. Nejspíš její. Žádná krev viditelná pouhým okem. Byla bych si jistější, kdybych použila luminol.“

„Nic byste nenašla,“ řekl Rath. „Auto je čistý.“

„Takže stejně budeme muset počkat, než se vrátí Barrons,“ poznamenal Grout.

„To není nutný. Můžem vyjít z toho, co víme,“ prohlásila Sonja. „Žádný stopy zápasu. To znamená, že jestli ji někdo odvez, byl to člověk, kterýho znala a kterému věřila, nebo...“

„...nebo někdo, komu naletěla,“ doplnil ji Grout.

„Správně,“ řekla Sonja, která očividně nebyla z těch, kdo si nechají jen tak skákat do řeči, i když šlo o jejího rádoby nadřízeného. „V kufru není nic kromě klíče na kola, rezervy a startovacích kabelů.“

Dovedla je k chevroletu, pod vybledlými džíny se jí rýsovala svůdná běžecká zadnice. Rath stočil pohled k zoranému poli.

Sonja ukázala na zapalování. Byly v něm klíčky. „Na podlaze jsou nějaké peníze,“ řekla. „Tři pětidolarovky a dvacet osm jednodolarovek.“

„Čtyřicet tři dolarů,“ prohlásil Grout.

„Hleďme, matematický génius,“ řekla Sonja.

„Podíl na spropitném,“ řekl Rath.

„To asi neskončí, jak její matka doufala, co?“ nadhodil Grout.

Rath seděl v autě, mířil k domu Mandyiny matky a snažil se nemyslet na Sonjin zadek. Když teď byla Rachel pryč, jeho dlouho dřímající touhy se začínaly probouzet. Nelíbilo se mu to. Znepokojovalo ho to a vyvádělo z rovnováhy. Vracely se příznaky z jeho někdejšího života, které vůbec netoužil oživovat.

Zavibroval mu mobil. Laroche. Rath to nechal být a dál myslel na Sonjin zadek. Na ženy. Na vlastní selhání. Na selhání svého fotříka.

Když byla Laura zavražděna, Rathova slibná detektivní kariéra byla právě na vzestupu. Pracoval tehdy pod Barronsem na případu vraha z údolí řeky Connecticut. Od května 1994 do července 1995 vrah v okolí Connecticutu znásilnil a uškrtil pět žen a jejich těla pak zanechal v lese. Kvůli případu se Barrons s Rathem těšili celonárodní pozornosti, šlo totiž o jediné známé vyšetřování sériového vraha ve Vermontu a dříve ani později se nic takového už neopakovalo. Rath si na tom mohl udělat kariéru.

Kromě toho byl Rath také svobodným mládencem na vrcholu sil: byl svalnatý, namyšlený, měl široká ramena a jiskřivě modré oči, fotříkovy oči, které se ještě nezkalily sprostotou, jež je čekala. Ženy přitahoval, ať měl na sobě uniformu, nebo ne, i když zbraň a želízka u boku rozhodně

nebyly na škodu. Nepochyboval ale o tom, že se nechce pou-
tat. Jsme přece dospělí. Trocha nevázanosti nemůže uškodit.

Tedy až na to, že ve chvíli, kdy byla Laura znásilněna, kdy ji někdo probodl a zlomil jí vaz, byl Rath zrovna s jed-
nou servírkou, která byla v posteli divoká oním způsobem,
jejž tehdy považoval za animální sexualitu, jenže teď věděl,
že vzniká z osamění. Stejně tak dnes věděl, že jeho chová-
ní tehdy nebylo ani trochu dospělé. Když pomyslel na svou
tehdejší bezohlednost a neschopnost podívat se na věci
z cizí perspektivy, děsilo ho to, a snažil se to tedy nedělat.

Než tenkrát o hodinu později zahrnul na příjezdovou
cestu k Lauřinu domu, ještě celý říčný ze svého posledního
úlovku, poskládal si v hlavě historku o tom, že musel dělat
na případu sériového vraha z údolí. Kdo by se na něj kvůli
tomu mohl zlobit? A kromě toho šlo o *jeho* narozeniny. Měl
na to právo. Nebo ne?

Poté, co Lauru našel, přísahal, že už nikdy nezalže.

Poměrně brzy zjistil, že je to prakticky nemožné.

Tohle na tom Rath nesnášel.

Vystoupil z auta a nechal podzimní slunce, aby na chvíli
zalilo jeho tvář, na které se podepsal svěží horský vzduch.
Vrásky, které kdysi mizely, jen co se vrátil ze zimy dovnitř
a kůže se zahřála, poslední dobou zůstávaly.

Mandyina matka bydlela na ranči z padesátých let s vy-
bledlým béžovým obložením z PVC, které bylo trochu na-
křivo – nejspíš proto, že ho přidělal chlápek, co si na nuz-
né živobytí vydělával stejnou dodávkou, kterou vozil svoje
děti do baseballové přípravy.

Rath ten dům znal. Byl to stejný dům jako ten, ve kte-
rém vyrůstal; stejný dům jako miliony jiných domů od Port-
landu v Maine až po Portland v Oregonu. Úplně normální.

Ratha ovšem trápilo, že uvnitř už normální není. A nikdy znovu nebude, bez ohledu na to, jestli se Mandy vrátí domů po noci strávené někde u kamaráda na gauči, nebo bude její znesvěcené tělo nalezeno v zatuchlém, plesnivém sklepe nějakého násilníka.

Rath se snažil přimět k optimismu. Možná že si Mandy opravdu jen vyrazila zadovádet s nějakým klukem do jednoho z montrealských hotelů, ve kterém se ti dva mohou legálně napít, hrát si na dospělé a užít si života o trochu víc než v tomhle zapadákově. A až se mládí vydovádí, Mandy se zase vrátí domů. Živá a zdravá.

Až na to, že Mandyino spropitné leželo na podlaze chevroletu a klíčky byly v zapalování. Ne. Naděje byla přepychové zboží. A Rath musel zaklepat na dveře a položit matce ztracené dívky nepříjemné, dotěrné otázky, strhnout strupy z ještě živých šrámů, otevřít staré rány a nechat proudit čerstvou krev.

Zatoužil po cigaretě.

Za oknem v obýváku ustoupil stín a potom se zase objevil.

Rath zaklepal na vnější plechové dveře, promáčknuté od toho, jak narážely do zábradlí verandy – možná za to mohly místní prudké horské větry, možná čísi prudká povaha.

Zevnitř se ozvaly tiché kroky a ze dveří vyhlédla vyhublá žena. Neupravené vlasy jí trčely do stran jako někomu, kdo se vůbec nevyspal. Na sobě měla teplákovou soupravu v barvě hlíny a oči, které hleděly z její tváře, se leskly bolestí. Otevřela vnější dveře dokořán. „No?“ řekla.

„Paní Wilksová?“

„Více méně.“

„Prosím?“

„To příjmení sice používám, ale jsem rozvedená. Když chce ženská svý jméno zpátky, stojí to celej majlant. Nijak jsem nestála o další ponížení.“

„Rozumím.“

„To pochybuju.“

„Moje máma byla vdaná za pěknýho hulváta,“ řekl Rath a v duchu přitom proklel všechny hulváty na světě.

Ženě cuklo v koutku úst a Rath předpokládal, že ničeho, co by se víc blížilo úsměvu, se od ní nedočká.

„Jsem Frank Rath. Přítel Harlanda Grouta. Jak chcete, abych vám říkal?“

„Doris. Pojdte dál. Ať netopím pánubohu do oken.“

Rath vešel dovnitř. Doris Wilksová zabouchla dveře a v obýváku bylo náhle šero a ticho jako ve zpovědnici, velurové rolety byly zatažené a nesvítla jediná žárovka. Ratha zašimralo v nose chemické aroma borového lesa. V mlčenlivém stínu stála sedací souprava, jaké se dají sehnat na splátky v Rent-A-Center – nachové maršmelounovité polštáře z bavlněného aksamitu navozovaly dojem pohodlí, ale spíš vás spolklly, jako byste si sedli do rozvařených těstovin. Na stěně nad pohovkou byli na křivých policích vystaveni za-prášení plyšáci.

Doris zatáhla za řetízek na stojací lampě a trochu rozptýlila pohřební přítmi. Pes usazený na pohovce – tedy pokud byste chomáč chlupů rozvalený v polštářích nazvali psem – zaňafal.

„Sklapni,“ okřikla ho Doris. Chomáč se stočil jak svinka.

„Sedněte si.“ Doris kývla k sedací soupravě.

Rath věděl, že se bude patlat v ohavnostech a nejspíš se bude tvářit ještě neoficiálněji než teď, a tak řekl: „Zlobí mě záda. Radši bych zůstal stát.“

„Půjdem do kuchyně,“ řekla Doris a kývla ke dveřím.
„Židle jsou bytelnější. Ten gauč je jak černá díra.“

Stiskla vypínač na zdi kuchyně a holá zářivka u stropu ožila. Rathovi pod nohama zamlaskalo lepkavé linoleum s cihlovým vzorem – připomnělo mu bordely, které navštívil během nočních tahů za studií v Bostonu. Posadili se s Doris každý z jedné strany otlučeného umakartového stolu.

„Nevadí, když si zapálím?“ Strčila si mezi rty mentolovou cigaretu, lehkou salemku, škrtla sirkou a zapálila si.

„Nevadí, když si zapálím taky?“ zeptal se Rath. Počítal, že společný zlozvyk by mu mohl usnadnit práci.

„Jak je libo.“

Rath si zapálil, ale neměl z toho nic než mírnou bolest hlavy.

„Povězte mi něco o svojí dceři,“ řekl.

Doris zhluboka nasála kouř a zase vydechla.

Mandy byla její jediné dítě. Těhotná byla Doris dvakrát, poprvé „asi před milonem let“. Nejdřív s bejvalým kašlali na rodinu a v podstatě i na všechno ostatní. Pak v pětatřiceti otěhotněla. „Šlo by to,“ řekla. „Ale byly tu jiný komplikace.“ Rozehнала rukou kouř před obličejem. „Musela jsem... Však víte.“

Tyhle informace byly Rathovi k ničemu, ale nechal ji mluvit, protože to potřebovala říct. A trochu se tím uvolnila.

„Mandy byla úplnej zázrak,“ pokračovala Doris. „Bejvalej to ale tak neviděl. Chtěl, abych si to zase nechala vzít. Ne že by bylo něco špatně. Tvrdil, že je už moc starej, než aby poslouchal, jak mu tady řve dítě. To říkal chlap, kterej řval v jednom kuse.“

„Proto se Mandy nechala zplnoletnit? Protože...“

„Protože její fotr je kretén? Tak nějak.“ Doris oklepala cigaretu na hliníkový tác s rosolovitými zbytky omáčky a ve tváři se jí rozprostřel ochablý výraz.

„Kdy jste Mandy viděla naposled?“

„Před pěti dny.“

„Co se stalo?“

„Odvezla jsem ji na pohovor do hospody U Ztracený hory. Tu práci dostala a chtěli po ní, aby začala ještě ten večer. Chtěla jsem to pro jednou maličko oslavit, vzít ji na oběd nebo tak něco. Ale byla hrozně nervózní a neměla chuť k jídlu. Tak jsme se šly mrknout na nááký oblečení do Dress Shoppu. Zrovna měly dobrý slevy.“

Doris vyšel ze rtů pisklavý zvuk, Chomáč jí vyskočil na klín a vycenil na Ratha krysí zoubky. „Pitomče,“ řekla Doris a podrbala psa za uchem. „Mandy ho našla jako štěně, v krabici u silnice. Byl tam celej vrh. Ale ostatní byli mrtvý. Mandy ho vypiplala, krmila ho z lahve. Jenže její nová spolubydlící má zlý kočky, takže... Kdo moh udělat něco takovýho? Nechat ty štěňata jen tak umřít?“

Rath přemýšlel, jestli záměrně neodbíhá od tématu. „Proč jste ji na ten pohovor vezla?“ Odklepal popel také na tác, protože nebylo kam jinam. „Měla přece ten svůj chevrolet.“

„Jsem její matka.“

„Ale nechala se zplnoletnit.“

„To kvůli tomu kreténovi. Taký nejsem svatá. Děláám chyby. Ale v tomhle měla pravdu. Měla jsem se nechat rozvést už dávno. Na ten potrat jsem nikdy neměla chodit.“

„Zneužíval vás?“

Pokrčila rameny. Rath si udělal poznámku. Podtrhl si ji.

„Zneužíval ji?“ zeptal se.

„Chm. S tím by se neobtěžoval.“

Rath jí tak docela nevěřil.

„Jste si jistá?“

„Jasně že jsem. Je příšerně línej. A kromě toho, kdyby se jí jen dotknul, urvala by mu koule.“ Doris se zasmála. „V tomhle ohledu je Mandy daleko silnější než já. A taky je chytrá. Ne že by vynikala ve škole. Ale má zdravěj selskej rozum.“

„Kde teď váš bejvalej muž žije?“

„Se svou novou ženou v nějaký prdeli – Borová 139.“

„Kdy jste se rozvedli?“

„Před devíti měsícema.“

„A on už je znova ženatý?“

„Dyť říkám. Kretén.“

„Jak se vlastě jmenuje?“

„Larry.“

Rath si udělal další poznámku. „A s Mandy poslední dobou vycházíte dobře?“

„Docela jo. Je jí šestnáct. Když mně bylo šestnáct, tak jsem svou matku nesnášela.“

„Proč?“

„Bylo mi šestnáct.“

„Pohádaly jste se někdy v poslední době?“

„Když byla ožralá, nikdy se nenechala odvézt. Byla neústupná. To je fakt.“

„A další zprávy jste o ní neměla?“

„Řekla mi, že zavolá a dá vědět, jak to šlo první večer. Ale nezavolala. Říkala jsem si, že nemá čas. Pubertáci. A pak jsem se dozvěděla o tom autě.“ Doris si ztěžka povzdechla a splaskla jako propíchnutá pneumatika. „Je to hodná holka. Ten její úsměv jednoho zahřeje u srdce. Zeptejte se koholiv.“

„Zeptám.“ Rath típl cigaretu. Doris třepala svým balíčkem a vyklepla si ještě jednu salemku. Škrtla zápalkou.

„Nestalo se ten den něco zvláštního?“ zeptal se Rath.

„Zvláštního?“ Doris zírala před sebe s prázdným pohledem a sirka pomalu uhořívala. Plamen se blížil ke konečkům jejích prstů a Rath se ho už už chystal sfouknout, když Doris konečně zatřásla rukou a sirka zhasla. Vzduchem mezi nimi se kroutil tenoučký pramínek dýmu a k Rathovu nosu doputoval závan síry.

Doris přemýšlela a její pohled se zasmušil.

Rath počkal, až žena rozmotá klubko svých myšlenek.

„Byly jsme v Dress Shoppu.“ Pohled se jí opět projasnil. „Ptala jsem se Mandy na jedny šaty. Ale vůbec mě neposlouchala.“ Doris se odmlčela a zavřela oči. Potom je zas otevřela a pokračovala. „Pak řekla: ‚Počkej.‘ A šla ven. Chtěla jsem ji špehovat. Prostě zvědavá máma. Ale přišla prodavačka a začala mi vykládat, jak je Mandy úžasná a jak jí to sluší, a od táhla mě, že mi ukáže dokonalý šaty, teda za plnou cenu. Než jsem se rozkoukala, Mandy byla zpátky. Řekla jsem si, že nejspíš viděla nějakou kámošku nebo chtěla vyklouznout na cigáro. Kouří a myslí si, že o tom nevím.“

„Jak dlouho byla pryč?“

„Pět minut. Max.“

„Jak potom vypadala? Kdybyste ji měla popsat jedním slovem.“

„Jedním slovem?“

„Jo.“

Vzpomínka je ďábel, který má mnoho masek. Může být ošidná v podrobnostech i v podstatných věcech. Žalobce nebo obhájce rozstřílí vzpomínky očitého svědka u soudu tak, že je v nich víc děr než v ceduli u silnice, kterou si vzal

na mušku vidlák s brokovnicí. Svědci se zřídkakdy zastaví, aby skutečně vzpomínali. Aby jim Rath pomohl soustředit se, vždycky je požádal o jedno slovo, kterým by popsali nějakou podrobnost, výšku postavy či barvu auta odjíždějícího z místa činu.

„Zavřete oči,“ řekl Rath. „Představte si její tvář.“

Doris zavřela oči, bylo vidět těkavý pohyb pod víčky.

Potom oči opět otevřela. „Mám to,“ řekla. „Vypadala vyčerpaně. Chtěla domů. Jako kdyby ji opustilo nadšení a už ji to vůbec nezajímalo. Ani ta nová práce, ani ty šaty.“

„Ptala jste se jí na to?“

„Měla by pocit, že do toho zbytečně strkám nos. Takže neptala.“ Doris vzdychla.

„Nemůžete si všechno klást za vinu.“

„Ale můžu,“ řekla Doris.

Ano, pomyslel si Rath, *můžete. Navždycky. Aniž to někdy něco změní.* „Nevíte o někom, kdo by mohl chtít vaši dceři ublížit?“

Bez zaváhání přikývla.

Rath se překvapeně předklonil. „O koho jde?“

„O nikoho konkrétního.“

Rath se zmateně zamračil.

„Vy jste ji nikdy neviděl, že ne?“ zeptala se Doris.

„Mám momentku, kterou Grout našel mezi rodinnými fotkami.“ Ten snímek nebyl nijak vynikající, jen skupinovka pořízená z odstupu na nějakém pikniku, ale byla na ní jednoznačně pěkná dívka se zrzavými vlasy, srdcovitým obličejem a karamelovými očima, které člověka hned upoutaly.

„Nikdy jste ji *neviděl*,“ řekla Doris. „Osobně. Když jsem říkala, že ta prodavačka vykládala, jak je Mandy úžasná, nešlo

jenom o to, že by mi chtěla prodat šaty. Mandy byla ten typ holky, ze který jste prostě zůstal pať. Něco z ní vyzařovalo. Její úsměv se rozlival kolem jak sluníčko. Ty oči, rudý vlasy. Na fotkách to není vidět. Na fotkách vypadá prostě pěkně. Ale *naživo*. Lidi se kvůli ní zastavovali.“

Doris se posmutněle usmála. Potom pokračovala tlumeným hlasem, jako u zpovědi: „Přitahovala mužský, pane Rath. Všechny možný typy. Věcho věku. Měli takovej ten skelnej pohled. Jako kdyby ji chtěli vlastnit, odvést si ji domů a šoupnout ji do skleněný klece, ochránit ji před špatnejma chlapama – ke kterým se oni samozřejmě nepočítaj. Oni jsou naopak ty jediný, co ji můžou zachránit.“

Doris se zachvěla. Zdálo se, že se nechala docela pohltnout vírem vyprávění, jako by svými slovy mohla dceru přivést zpátky, jako by se Mandy mohla objevit teď a tady, její záhadné zmizení by se tím navždy uzavřelo a život by šel dál.

„Kluci z Mandy šileli, pane Rath, a chlapi ve středním věku šileli z toho, že už nejsou mladý. Říkali jí úplně zoufalý věci.“

„A tenhle ten ‚skelnej pohled‘, projevil se u někoho konkrétního?“

„U všech. Vás by to chytlo taky.“

„Pochybuj...“

„Ale jo. Měly to dokonce i ženský. Někerý lidi takovým holkám rádi ubližujou. Prostě proto, že jsou. Musíte ji najít.“

„Najdem ji,“ řekl Rath a myslel to vážně.

„Živou?“

„Ano,“ řekl Rath a lhal.

Sonja běžela vzhůru na Gamble Hill a tělem se jí přitom rozlévaly endorfiny. V lýtkách a ve stehnech povznášející bolest, tělo zbrocené potem, těžký, stálý rytmus dechu doprovázený monotónním tepem běžeckých bot na lesní cestě. Vyběhla na vrchol kopce a stejnou rychlostí načala další čtvrt míle zpět k úpatí. Neznala lepší pocit než nechat se zaplavit vlastními hormony. Když na střední kouřila trávu, cítila se potom jako po lobotomii a po jednorázovém flirtu s koksem na univerzitě zas měla dojem, že jí někdo namočil obnažené konce nervů v petroleji. Dokonce ani sex s Claudem jí nedokázal takhle rozproudit krev – rozhodně ne ten, který mívali poslední dobou.

Otřela si lemem běžeckého tílka štiplavý pot z očí, protřepala si nohy, aby si uvolnila lýtka, a ještě chvíli zvolna poklusávala na místě. Hlavu měla úplně čistou.

Bydlela o kus níž v údolí, v domku, který si postavil v roce 1867 vysloužilý z občanské války a který byl od té doby třikrát přestavěn. Rozeznávala jej i odtud. Krčil se na nevelkém pozemku, na místě bývalého jabloňového sadu, kde zůstalo už jen pár neplodných stromů. Břidlicová střecha, prohnutá pod tíhou kamenných desek jako hřbet staré kobyly, se leskla ve zlatavém podzimním slunci. Sonja ten starý dům milovala. Nechtěla ho nijak měnit a přestavovat.

Milovala ho takový, jaký byl. Starý. A byla ráda, že stojí daleko od Chicaga a od jejích rodičů. Byl to její domov, tady prožije zbytek života. A také zde zemře. Tohle vědomí ji naplňovalo klidem a harmonií, jaká pramení jedině z jistoty.

Dotkla se špiček nohou a protáhla si záda. Silnice před ní ubíhala 2,8 míle po vrstevnici a potom z úbočí Gamble Hillu prudce zahýbala dolů do údolí řeky. Odtud mohla Sonja běžet údolím čtyři míle na sever a byla doma.

Strčila si do uší sluchátka a pustila si z ipodu „E-Bow The Latter“ od R.E.M. ve smyčce. Dávala přednost tomuhle melancholickému rytmu před hudbou, která na člověka útočí, jako třeba System of a Down nebo AC/DC a další kapely, co poslouchal pro inspiraci Claude. Jeho zákazníci by byli zděšeni, kdyby zjistili, že pastorální výjevy na jejich obrazech vznikaly při takové *nevkusné* hudbě.

Když hlas Michaela Stipa deklamoval verše *Look up, what do you see? All of you, and all of me*, Sonja se znovu zvolna rozběhla, počkala, až se jí rozproudí krev, a udržovala tempo.

Před sebou zahlédla ženu s nádhernou černou hřívou, která si zrovna vybírala schránku. Když k ní Sonja doběhla, zjistila, že je to vlastně muž. Měl špinavé bosé nohy, vybledlé, potrhané džíny a tuniku se skvrnami, které mohly být od jahod. Nebo od krve. Za starých dobrých časů, ještě než Jerry natáhl brka, nejspíš poslouchal Grateful Dead a pak jezdil na šňůry s Phish; někdejší student angličtiny z Vermontské nebo Newhampshirské univerzity, který našel útočiště tam, kde jsou stále ještě levné pozemky a kde může být sám se svými LSD flashbacky.

Jenže Sonja si myslela, že je to žena. Její radar byl mimo provoz a to ji znepokojilo.

Nějak mezitím ztratila tempo a sotva se vlekla, a tak zase přidala do kroku a dala si osvěžující šestiminutový běh. Infarktový běh, řekl by Claude. Dřív běhávali spolu, ještě než si pořídili děti. Zaběhali si, potom se pomilovali, společně se osprchovali, seděli vzadu na verandě, dívali se do tmy, popíjeli lahvičky a poslouchali, jak prozpěvují rosníčky.

Když pak Sonja čekala George a posledních pár měsíců těhotenství nemohla běhat, Claude běhání nechal. Po Georgeově narození byla Sonja čím dál deprimovanější z vlastní nečinnosti a cítila se jako špinavá ponožka plná pudinku.

Jakmile to šlo a dokázala si pro běhání ukrást trochu času, znovu začala, něco se sepnulo a najednou zjistila, že bez běhání nedokáže pořádně fungovat a jasně myslet. Z příležitostné běžkyně, která si na sebe natáhla jakékoliv kraťasy a tričko, co bylo zrovna po ruce, se změnila v běžecskou fanatičku, sehnala si perfektní běžecké boty za dvě stě dolarů, syntetický trikot odvádějící pot i náramek na měření tepové frekvence a zběsile se snažila zlepšit si čas. Každý víkend uběhla pět kilometrů, od května do října to dalo dobrých sto mil.

Potom se z pěti kilometrů stalo deset. Pak půlmaraton. A teď, konečně, Burlingtonský maraton. Její jídelníček se řídil přísnými pravidly. Jídlo, které si vždycky dopřávala pro čiré potěšení z chuti – od suši přes krvavý steak až po čokoládový koktejl nebo topinky z toustového chleba s tavenákem –, bylo náhle degradováno na palivo, které přijímala jenom kvůli proteinům, tukům a sacharidům.

Nebyla si úplně jistá, proč se pro ni běh stal takovou mánií. Radost z pohybu a soutěživost jistě hrály svou roli. Bylo tu však ještě něco. Potřebovala něco vlastního; ačkoliv podobný postřeh měla Virginia Woolfová už dávno, Sonju

to dočista ohromilo. Claude měl malování a často zůstával ve svém ateliéru ze staré remízy dlouho do noci. Přinášelo mu navíc něco, co mu Sonja dát nemohla. Kvůli malování Clauda milovala i nesnášela. Ale rozuměla mu. Její vlastní práce jí přinášela něco podobného. Byla smysluplná, vyžadovala inteligenci a přesnost, postřeh, pevné nervy a znalosti. Práce přinášela Sonje uspokojení.

Běžela dál, nerovná cesta prověřovala pevnost jejích kotníků a ona myslela na Mandyino auto. Proti protokolu i Groutově přání odtáhla chevrolet do důkazní garáže a použila na něj luminol. Auto bylo čisté, přesně jak předpokládal Rath. Svou práci dělal dobře. Možná byl trochu odměřený. Ale člověk se od něj mohl naučit spoustu věcí a Sonja zůstávala ve střehu, zvláště když se šeptalo, že by tu snad mohla vzniknout nová pozice. Kdyby Rath v případě zmizelé dívky zavětril stopu, Sonja by mu byla okamžitě v patách. Zatím však měli velké kulové. I ty peníze na podlaze mohly Mandy prostě vypadnout z kabelky. Mandy byla podle zákona dospělá. A pokud byla naživu, měla svobodu a mohla si dělat, co chtěla.

Sonjina svoboda byla v běhání. Šedesát minut každý den. Ale i to ji něco stálo. Včera večer v posteli si Claude odložil poslední román Jima Harrisona na měknoucí břicho, podíval se na Sonju přes brýle na čtení a řekl: „Nemohla by sis aspoň jeden večer v tejdnu dát to samý co my ostatní místo toho, abys do sebe pořád lila brokolicovej džus a rybí tuk?“

Už přece řekla, že nemohla. Prohlásila, že je rozhodnutá obětovat vše, co si maraton vyžádá. A že není nutné, aby se Claude tvářil tak dotčeně. Kromě toho, jakmile zaběhne Burlington, bude pokoj. Claude namítl, že to už slyšel. Pravda. Byla tím posedlá. Dřív se těmhle víkendovým sportov-

cům, co nikdy neporuší svoje šílené diety, smála. A při posledních Georgeových narozeninách už hltala proteinový koktejl místo párků v rohlíku; v dortu se nimrala, jako by byl otrávený – a navíc byl kupovaný. Dřív dorty dětem vždycky pekla sama. Ale pečení by jí teď ubíralo čas na běhání.

Nejhorší bylo, že se jí zastavila menstruace a vrátí se nejspíš až po maratonu, který bude za měsíc. Plánovali s Claudem tři děti. Být jedináček, to je pro dítě hrozně osamělá existence. Dvě děti, to je zase jak nějaká demografická statistika. Tři děti jsou ideální. Mezi narozením Elizabethy a George prodělala ošklivý potrat. A po loňském půlmaratonu jí měsíčky docela ustaly na půl roku. „Co když se tím úplně zničíš?“ řekl Claude.

Hrozně ji to vytočilo. A také vyděsilo. V květnu jí mělo být dvaatřicet, a i když byla stále mladá, pomalu se začínalo vynořovat zvýšené riziko Downova syndromu a dalších komplikací. Komplikací, které by – a v tom se oba shodli – znamenaly ukončení těhotenství.

Kvůli závodu dávala v sázku budoucnost rodiny. Vždycky uměla rozkrývat pohnutky druhých, ale v rozkrývání těch svých byla úplně neschopná.

Běžela teď už dost ztěžka, srdce jí bušilo jako pěst šílenice na dveře blázince a od skalního převisu na kraji cesty, ztmavlého vzlínající podzemní vodou, se šířil železnatý pach vlhkých minerálů.

Cesta začala prudce klesat k řece, Sonja došlapovala spíš na paty, napětí v těle zesílilo, musela odolávat gravitaci, která to na ni zkoušela, a v duchu se vracela zpátky k muži u poštovní schránky. Vypadal opravdu dost jako žena. Nepoznala to, dokud nebyla úplně u něj. Bylo přece docela

pochopitelné pokládat někoho s tak dlouhými vlasy za ženu. Tak proč ji to tolik rozhodilo?

Nearer, nearer — blíží, jen blíží, opakovala Patti Smith a slibovala Sonje stále dokola, že ji někam vezme.

Náhle Sonje v pouzdru u pasu zabzučel pracovní mobil. Zpomalila a vyndala ho. Byl to Lou McCreary, soudní lékař z Victorie, z okresu jižně od Canaanu, a Sonjin soused. Mohl volat jen z jednoho důvodu. Našli tělo.

Sonja se zastavila.

Dress Shoppe přivítal Ratha vůní, kterou si spojoval spíš se jmény jako Sandalwood nebo Beach Dunes. Po zazvonění zvonku nade dveřmi k němu naráz vystartovala trojice prodavaček, jako by měly nacvičený divadelní výstup pro hejly, co se dají snadno oškubat – manžely upadlé v nemilost a mladíky, kteří se chtějí dostat své dívky do kalhotek a mají dojem, že by pomohly nové šaty.

Žena kolem čtyřicítky, nejstarší z těch tří, doklouzala k Rathovi, kanárkově žluté šaty poseté zářivými narcisy na ní zašustily a náramky zachřestily. Byla opálená a kypěla zdravím. Opálení rozhodně nemělo naoranžovělý nádech jako po opalovacím spreji – byl to odstín, jaký člověk nejspíš získá díky pravidelným horským túrám a zahrádkaření, nikoliv povalováním na pláži. Rath předpokládal, že její lýtka a paže vymodeloval pohyb v přirozeném, skutečném světě. Když mu podala ruku, zachytil slabý závan šeríku. Oblé nehty se špetkou světle růžového laku prošly skromnou manikúrou.

Rath nabídnutou rukou potřásl a žena chvilku otálela, než povolila stisk. Pokožku měla hebkou jako okvětní lístky.

„Jmenuji se Madeline,“ prohlásila energicky. „Mohu vám s něčím pomoci?“

„Před pěti dny tu byla matka s dcerou,“ řekl Rath. „Pomáhám matce.“ Podal prodavačce Mandyinu fotografii a zalitoval, že nepožádal Doris o nějakou lepší.

„Nechápu,“ řekla prodavačka.

„Vypadá to, že ta dívka zmizela.“

Prodavačka vyděšeně vykulila oči. „Jste od policie?“

„Jen pomáhám. Policie se ještě pár dní nemůže oficiálně zapojit.“

„Ale pak...“

„Právě proto vypomáhám.“ Rath jí ukázal svůj průkaz. „Rád bych tu holku našel co nejdřív.“ Kývl na fotografii, kterou prodavačka držela v ruce.

Žena se vcelku oprávněně tvářila obezřetně a už se chystala zavrtět hlavou, jako že nic neví, když vtom se jí tvář rozjasnila poznáním. „Byly tady. Koupily si pár zlevněnejch letních šatů.“ Uhladila si šaty, které měla na sobě. „Něco jako tyhle, totálně mimo sezonu. Nejdřív jsem ji nepoznala. Ta fotka jí zrovna moc nepřeje. Jako kdyby na ní byla její ošklivější sestřenice.“

„A vy jste ji obsluhovala, paní...?“

„Madeline. Pojdte se mnou,“ řekla, a než vykročila, zlehka se otřela konečky prstů o vnitřní stranu Rathova zápěstí. Rathovi se paží rozlilo elektrizující teplo.

Zavedla ho dozadu za závěs, do malé místnosti pro zaměstnance, kde stál karetní stůl a několik neuspořádaných skládacích židlí. Na stolku byla mikrovlnka a varná plotýnka, na které odtikávala prázdná konvice na kávu. K zásuvce na zdi se vinuly elektrické kabely. Místnost byla cítit připálenou kávou. Úřad pro zdraví a bezpečnost práce by byl z tohohle uspořádání nadšený.

„Jak můžu pomoci?“ zeptala se Madeline.

„Nevšimla jste si na té dívce něčeho zvláštního?“

Konvice na kávu zatíkala.

„Ne,“ řekla Madeline. „Nic zvláštního na ní nebylo.“

„A jak na vás působila? Jedním slovem.“

„Živě. Ať už je *TO* cokoliv, ta holka *TO* v sobě má. A co se týče její mámy, asi bych řekla, že se tvářila pobaveně. Holka pak šla ven a já odvedla její mámu, abych jí ukázala jedny naprosto perfektní šaty. Když jsem se koukla na ulici, zahlídla jsem holku na druhý straně. Jen tak tam stála. Civěla.“

„Na co?“

„To nevím.“

„Nikdo tam s ní nebyl?“ zeptal se Rath.

„Možná jo, ale já nikoho neviděla.“

„Jak se tvářila, když se vrátila?“

„Jedním slovem? Odměřeně.“

„A její matka?“

„Utrápeně.“

Rath dal prodavačce svoji vizitku a řekl jí, že kdyby si na něco vzpomněla, ať klidně zavolá ve dne v noci.

Už se chystal odejít, když se ho Madeline zeptala: „Nekoupíte manželce nějaké šaty?“

Rath zamával prsteníčkem, který si dosud nezasloužil své jméno.

Madelinin prsteníček byl také holý – detail, kterého by si kdysi Rath okamžitě všiml. Od chvíle, kdy byla Laura zavražděna, se nicméně k něčemu, jako je rande, nejvíc přiblížil, když se s Rachel procházel v parku, kam místní matky vodily své děti. Flirtování se točilo kolem toho, jak naučit dítě chodit na nočník a kdy ho podplatit samolepkami. Pokud se ho některá z matek pokoušela sbalit, dočista to přehlúšila fuga nespavosti a slepé lásky k Rachel. Deprese ho

opustily, nicméně dokázal se soustředit maximálně na práci a na Rachel, takže na běhání za ženskými už mu nezbyly síly – tahle kratochvíle v něm teď navíc vyvolávala odpor, protože ji měl chtít nechtě spojenou s Lauřinou smrtí.

„Tak přítelkyni?“ nadhodila Madeline a zdvihla jedno obočí.

Snažila se s ním flirtovat? Ne. Jen chtěla prodat šaty.

„Teď zrovna... si dávám pauzu,“ řekl Rath.

„A jste s tím spokojený, nebo byste to rád změnil?“

Cítil, jak ho polilo horko, stejně jako když se ho dotkla na zápěstí.

„Spokojený, řekl bych,“ prohlásil.

„Hm. Takže nemáte nikoho, komu by se hodily nové šaty.“

„Mám dceru.“

„Aha. Kolik jí je?“

„Sedmnáct.“ To je o rok víc, než kolik je Mandy. Při tom pomyšlení ho zamrazilo. „Ale ani si nevzpomínám, kdy jsem ji naposled viděl v šatech. Oblečení jsem jí přestal kupovat už před lety. Jenom jí dycky dám peníze. Stejně jsem nikdy nekoupil ty správný.“

„Třeba bych vám mohla pomoci.“

„Možná někdy jindy.“ Vyklouzl skrz závěs zpět do obchodu.

Vyšel na chodník před Dress Shoppem. Slunce zakryly temné mraky, ulicí se proháněl severák a třepotal vlaječkami před obchodem.

Rath přešel ulici, zastavil se v místech, kde před několika dny stála Mandy, a snažil se představit si, na co asi tak myslela. Rozhlédl se.

Na horním konci hlavní ulice stál kostel Jednoty s majestátní věží, která v obci sloužila jako orientační bod. Rath k němu vykročil a prošel kolem hasičské stanice a požární stříkačky zaparkované na kraji chodníku, u které postávali mladí dobrovolní hasiči a žvanili. Když je Rath míjel, kývli mu na pozdrav.

Zastavil se na chodníku naproti kostelu. Cedule před vchodem oznamovala, že v pátek od sedmi večer se bude rozlévat fazolová polévka. VŠECHNY DUŠE VÍTÁNY. Rath si nebyl jistý, které církvi kostel vlastně patří, ale předpokládal, že je to jedna z těch, které vrhají co nejširší síť, aby si udržely plnou pokladničku.

Když bylo Rathovi deset let, jeho matka se konečně rozhodla k rozvodu a svěřila se se svým plánem otci Morencymu, knězi, který ji křtil, biřmoval i oddával – v kostele, kam každou neděli docházela na pobožnosti. Otec Morency

jí řekl, že manželství je svatý svazek a rozbít jej by byl hřích. Zeptala se ho, jestli mnohokrát opakované cizoložství také není hřích. Dostalo se jí odpovědi, že samozřejmě je, ale její manžel prý má v sobě ďábla a jedině její láska může zapudit Satana. Rozvod nicméně s touhle posedlostí nic nesvede. Prý je to jen projev lidského egoismu. Hřích ještě vážnější. Musí odpustit. A za svého manžela se modlit. Je to její povinnost. A jestli se rozhodne pro rozvod, otec Morency se za ni bude modlit, ale ona již déle nebude vítanou ovečkou v jeho stádě.

Po chodnících cupitali chodci, hrbili se ve větru, zabíhali do obchodů a zase vybíhali ven. V celé ulici ty stejné, ničím pozoruhodné scény. Rath čekal a díval se. Koho nebo co Mandy viděla? Byl tu i growshop Fajn místo, maskovaný jako prodejna dýmek a tabáku. Chtěla jít tam, nebo snad do nějakého dalšího obchodu s oblečením? Viděla kamaráda? A kdo viděl ji? Náhle ho přepadla naléhavá potřeba zavolat Rachel – nutkání, které se u něj objevovalo zhruba jednou za hodinu. Většinou s ním bojoval a snažil se ponechat Rachel volnost, kterou k životu na koleji potřebovala. Ale teď už nedokázal dále odolávat. Vytáhl mobil. Dvě celé čárky. Učiněný zázrak. Telefon mu zavibroval v dlani, až sebou trhl. Laroche. Rath ho ignoroval.

Vytočil Rachelino číslo a čekal. Johnsonova státní se krčila ve stínu hory Eden, a pokud dvě čárky tady v Canaanu byly zázrak, potom jediná čárka ve školním kampusu byla přímo druhý příchod mesiáše: mohli jste v něco takového doufat, ale nemohli jste realisticky očekávat nějaký nezvratný důkaz. Rath věděl, že Rachel kontroluje zprávy a odpovídá na ně pokaždé, když je v Johnson Village.

Hodilo ho to do hlasové schránky, ale potěšilo ho už jen to, že uslyšel hlas své dcery: „Pokud je to tak důležité, že jste zavolali, je to určitě dost důležité, abyste nechali zprávu. Taaak jen do toho. Mám vás ráda. Mňau.“

„Ahoj, zlato, tady táta. Volám jenom, jak se máš. A...“ Najednou si začal připadat provinile. Už se jí chystal říct, že pracuje na důležitém případě. Ale rozmyslel si to. „Doufám, že ve škole je všechno v pohodě. Zavolej. Občas. Chybíš mi.“

Zavěsil a ucítil, jak se mu do srdce vkrádá stesk. Stýskalo se mu po časech, kdy se se čtvrtou odpolední rozlétly dveře, Rachel přiběhla ze školy a dům ožil jejím nadšením.

Neměl na Rachel žádné otázky týkající se případu, ale kdyby jí nechal zprávu, že takové otázky má, přimělo by ji to zavolat zpátky. Věděl to, protože už párkrát něco takového udělal a pak se cítil provinile, že lhal. Že ji zmanipuloval. Se lhaním měl potíže. Podobně jako jeho otec. Lhaní se zdálo hrozně jednoduché, dokonce nezbytné, ale vždycky vedlo k nějakým nepředpokládaným potížím. Jenže stejně měl chuť zalhat, aby přiměl Rachel zavolat zpátky, aby slyšel její hlas.

Když jí bylo jedenáct, začala mu s případy občas pomáhat. Nejdřív s těmi jednoduchými, nenásilnými: neplatiči alimentů, městský úředník, který zpronevěřil šest set dvacet tři dolarů, a podobně. Dával Rachel přepisy výsledků, účty za telefon a e-maily, aby se podívala, jestli nenajde nějaký systém nebo spojitost. Bylo to něco, co mohli dělat společně – postupně spolu skládali střípky případu, jako se v jiných rodinách skládá puzzle.

I tehdy ji do své práce nicméně zapojil z poněkud sobeckých důvodů. Když začal cítit, že svou veselou, otevřenou dceru ztrácí a místo ní se objevuje uzavřená, zachmuřená

podvodnice, vyděsilo ho to. Vylákal ji tedy ke kuchyňskému stolu a využil přitom jejího zájmu o záhady a cokoliv jen trochu zlověstného. Byla tím typem dítěte, které si nikdy nezakrývalo oči, když se ve filmu objevila nějaká strašidelná scéna, ale naopak na ni dychtivě čekala. Když její kamarádky procházely obdobím *Děsivých storek* a *Harryho Pottera*, byla zabraná do Goreyho *Rozšmelcovaných děťátek* a *Sebraných spisů E. A. Poea*.

Během práce na případu se hrbila nad složkami, ukusovala sendvič s burákovým máslem, podtrhávala si červenou fixou a dělala si poznámky do moleskinu, který si koupila za peníze k narozeninám. Když si Rath troufl nahlédnout jí přes rameno, aby se podíval, jak jí to jde, zakryla rozdělanou práci rukama jako jedničkářka bránící slabším spolužákům v opisování. „Tati. Prosím. Řeknu ti, až budu hotová.“

Loni koncem léta nastal znepokojivý obrat. Rath luxoval u Rachel pod postelí a narazil na krabici s knihami nazvanými *Sérioví vrazi: Zrůdné způsoby šílenců*, *Touha po krvi*, *Zloduch*, *Obydlí smrti*, *Nejzazší zlo* nebo *Sériové vražedkyně: Jak a proč se z žen stávají monstra*.

Sevřelo se mu srdce a posadil se na kraj postele, celý vyděšený.

Zapnul Rachelin notebook a v jejím seznamu na Netflixu nebylo nic než *Zlo ve mně*, *Černá duše*, *Masakr*, *Vyšinutí*. Žádné komedie, žádné teenagerské hity ani seriály. Viděla už asi padesát zvrácených běčkových filmů a na dalších padesát se chystala podívat.

Když Rachel řekl, že ty knihy objevil, zasmála se: „Nechutný, co?“

Její reakce ho vystrašila ještě víc.

„Trochu mě to vyděsilo,“ přiznal. Báł se, že kdyby na ni moc tlačil, vyplašil by ji. Vstupoval na tenký led.

„Je to na referát do školy, tati,“ řekla.

Když namítl, že je to docela dost knížek kvůli jednomu referátu, zaúpěla a prohlásila: „Je to nejdelší referát, co jsem zatím dělala. Musím to prozkoumat!“

Už o tom víckrát nemluvili.

Ale on si s tím lámal hlavu: Slyšela jako malá, jak někdo vraždí její rodiče? Jak někdo znásilňuje její matku? Jaké nelidské zvuky tehdy Lauře unikly? Jaká krvavá, ďábelská stopa se otiskla do Racheliny duše? Jaký pekelný soundtrack se nahrál do závitů jejího mozku? Jak jinak vysvětlit její zalíbení v tak odporném svinstvu?

Nikdy Rachel neřekl o jejích rodičích pravdu. Namluvil jí, že zahynuli při autonehodě. K čemu by bylo dobré, kdyby se stala *dcrou zavražděných*? To bylo zásadní: jakmile je jednou člověk spojen s takhle brutální vraždou, poznamená ho to. Z vraždy se stane rozhodující optika, jediná optika, kterou vás lidé vnímají a skrze níž vnímáte svět vy sami. To bylo neměnné a nezvratné. Takové byly důsledky násilných činů a Rath chtěl Rachel ušetřit odcizující bolesti, která s tím byla spojena.

Její rodiče byli zavražděni sedmdesát mil na jih odtud, téměř před sedmnácti lety, a nikdo z Racheliných kamarádů a jejich rodičů o tom nevěděl. Když Rachel adoptoval, dal jí svoje příjmení, takže nezůstala žádná spojitost se jménem, které Laura přijala po svatbě. Pravdu znalo jen pár lidí od policie a soudů a ti moc dobře věděli, že se o tom nemají před Rathem zmiňovat. V posledních letech se Rachel začala na matku víc vyptávat a Rath žil ve strachu, že ji zvědavost dovede k pravdě. Kdykoliv mohla něco najít

na internetu. Co by to s ní udělalo? Co by to udělalo s nimi, kdyby odhalila pravdu a zjistila, že jí celou tu dobu lhal? Je to snad důvod, proč mu nevolá? Zjistila pravdu?

To už byla ta potíž se lhaním – přžívovalo paranoi.

Jel zrovna směrem na Aver's Gore, scout se na prašné cestě natřásal, až z toho Ratha bolely zuby a bolest zad byla ne-skutečná.

Náhle mu na palubní desce zavibroval telefon. *Skryté číslo*. Že by Rachel? Volá snad od nějaké kamarádky?

Zvedl to.

„Našlo se dívčí tělo, kousek od Saint Jay,“ oznámila Sonja Testová.

„Kde přesně?“

„Ve Victory.“

Victory bylo asi pětadvacet mil jižně od Canaanu a nějakých deset minut jízdy od Saint Johnsbury neboli Saint Jay, jak říkali místní. Kdysi to byla vzkvétající dřevorubec-ká osada, ale u Northern Dynasty Mills si už vydělávalo na živobytí jen pár lidí. Tichá vesnička ani ne s tisícovkou duší, jednou hlavní ulicí, na které stálo pár místních podniků jako Northwoods Outfitters nebo restaurace Divočina a vedle toho McDonald's a Dunkin' Donuts.

Sonja ve Victory bydlela.

Rath zajel na starou lesní cestu. „Je to Mandy?“

„Čekám, až mi Lou řekne víc. Dala jsem mu popis tý holky.“

Rath se opřel a zíral ven přes přední sklo. Obloha byla oslnivě modrá. Byl jeden z těch dní, které se zevnitř jeví

přívětivě, ale když vylezete ven, mrdnou vás svojí ledovou pazourou do ksichtu.

„Doufám, že to není ona,“ řekl Rath. „Chystám se navštívit její spolubydlící. Pak jejího otce. Nemůžu je oficiálně informovat o její smrti. To musí udělat nějaký polda.“

„Nic oficiálního taky nemáme. Zatím vím houby, akorát že je to mrtvá holka.“

Proč volá mně, a ne Groutovi? napadlo Ratha.

„Poslyšte,“ řekla. „Groutovi ani slovo. Ani slovo, dokud nebudeme mít něco v ruce. Jasný?“ To nebyla prosba. To byl rozkaz. A zároveň odpověď na Rathovu otázku. Pokud se Sonja rozhodla neinformovat nadřízeného, rozehrávala nebezpečnou hru.

„Jasný,“ řekl Rath a zavěsil.

Vytočil Rachelino číslo. Dovolal se do hlasové schránky. „Ahoj, tady táta. Zavolej mi.“

Nebyla to prosba.

Rath projel kolem řady poštovních schránek ze zrezivělých konví na mléko, které se holedbaly francouzskými jmény patřícími potomkům opilých obchodníků s kožešinami, jejichž divoké rody v hojném počtu přežívaly coby dřevorubci, pokrývači, zedníci a mlékaři: LaSalle, Lepage, Leduc, LaValle, Lavec. Než Rath dorazil k otlučené schránce, na které bylo černou fixou napsáno Duffy, dostal z těch jmen strašnou chuť na whisky Laphroaig. Které z nich sem nepatřilo?

Vzhůru do prudkého svahu vedla štěrková cesta a na jejím konci stál zanedbaný dvouúrovňový domek. Přivalové deště naplavily šterk ke straně. Rath zaparkoval scouta na uschlém trávníku vedle corolly z devadesátých let, která měla na nárazníku samolepku SVOBODU TIBETU. Prošel kolem ní – na zrcátku se pohupovaly černé korálky, vzadu